

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce **J. C.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Knitlem, advokátem, se sídlem v Brně, Údolní 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 16.6.2009, č.j.: 2966-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 16.6.2009, č.j.: 2967-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- III. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 16.6.2009, č.j.: 2968-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- IV. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 16.6.2009, č.j.: 2969-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- V. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 12.6.2009, č.j.: 2970-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- VI. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 12.6.2009, č.j.: 2971-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- VII. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 12.6.2009, č.j.: 2972-2/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- VIII. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutími uvedenými ve výroku rozhodnutí zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Brno – platebním výměrům, jimiž mu bylo předepsáno penále z nedoplatku spotřebních daní z lihu vyměřených žalobci za zdaňovací období říjen – prosinec 2006 a leden až duben 2007. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán 1. stupně nemohl zjistit, zda u žalobce byly splněny podmínky pěstitelského pálení ve smyslu ustanovení § 4 zák.č.61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lihu“), a tudíž zda mohla být v jednotlivých případech použita sazba spotřební daně z lihu obsaženého v destilátech ovocných z pěstitelského pálení ve výši 13 300 Kč/hl. Na základě uvedených skutečností vyměřil Celní úřad Brno žalobci platebními výměry spotřební daň z lihu za zdaňovací období říjen – listopad 2006 a leden - duben 2007. Vzhledem k tomu, že jednotlivé daně byly dle evidence vedené Celním úřadem Brno I uhrazeny žalobcem ve splátkách, a nikoliv ve lhůtě 55 dnů po skončení zdaňovacího období, vydal správní orgán 1.stupně ve smyslu ustanovení § 63 odst.1, 2 a 4 zák.č.337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) rozhodnutí, jimiž žalobci předepsal penále. K námitkám žalobce v odvolání žalovaný poukázal na ustanovení § 138 zák.č.353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a na ustanovení § 20 odst.2 zákona o lihu, z nichž vyplývá, že na uvedený případ se vztahuje zák.č.337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) a nikoliv správní řád. Dále poukázal na ustanovení § 32 ZSDP odst.3 ZSDP a § 46 ZSDP, z nichž vyplývá, že platební výměr není třeba odůvodňovat. Dle názoru žalovaného odvoláním napadená rozhodnutí obsahují všechny náležitosti uvedené v ustanovení § 32 odst.2 a § 63 odst.1,2 a 4 ZSDP. Z celého postupu celního úřadu je zřejmé, jak dospěl k závěrům uvedeným ve výrokových částech jednotlivých rozhodnutí. Všechny skutečnosti jsou rovněž zřejmé z daňového spisu. Není tedy pravdivé tvrzení, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nejasné. K tvrzením žalobce, že platební výměry na daň za jednotlivá zdaňovací období napadl žalobce žalobou, které byl přiznán odkladný účinek, žalovaný uvedl, že spotřební daň za jednotlivá zdaňovací období byla splatná před podáním žaloby u krajského soudu, rovněž úhrada daně, začátek a konec prodlení se splacením daně spadá do období před podáním žaloby u krajského soudu, tedy i před právní mocí usnesení, jimiž byl soudem přiznán odkladný účinek. Žalovaný dále uvedl, že v případě, že se daňový dlužník dostane do prodlení s platbou daně, vzniká povinnost uhradit penále z nedoplatku daně automaticky, přímo ze zákona. Penále se počítá za každý den prodlení s platbou daně, a to ode dne následujícího po původní splatnosti daně, až do data platby této daně včetně (§ 18 odst.5, § 76 zákona o spotřebních daních a § 63 ZSDP). Žalovaný poukázal také na ustanovení § 59 ZSDP. Žádostí žalobce o prominutí daňového nedoplatku se žalovaný nezabýval, neboť ta je předmětem samostatného řízení vedeného Celním úřadem Brno. K námitce, že vyměření penále může mít za následek likvidaci podnikání žalobce, žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 4 odst.1 písm.a) zákona o spotřebních daních, je účastník řízení plátcem spotřební daně, a je tudíž odpovědný za řádné plnění svých daňových povinností. Námitky, že za vzniklá pochybení nesou odpovědnost jiné osoby, nejsou dle názoru žalovaného opodstatněné.

Proti shora citovaným rozhodnutím žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že proti platebním výměrům, kterými správní orgán 1. stupně doměřil daňové nedoplatky podal správní žaloby, kterým byl přiznán odkladný účinek. S ohledem na uvedené se žalobci jeví předepisování úroku z prodlení za pozdní uhrazení doměřených nedoplatků spíše jako šikana, než řádný výkon práva. Žalobce považuje tato rozhodnutí za nezákonná a tvrdí, že jimi a řízením, které mu předcházelo, byl ukrácen na svých právech. Žalobce již dříve uvedl, že skutečnosti v protokolech pro tato řízení se nezakládají na pravdě, neboť žalobce evidenci tak,

jak mu to ukládá § 4 odst.9 zákona o lihu vede, takže se nemůže dopouštět správního deliktu dle § 17a odst.2 písm.a) zák.č.61/1997 Sb., neboť takového správního deliktu se dopouští ten, kdo nevede o každém případě pěstitelského pálení evidenci. Žalobce evidenci vede, pouze se objevily chyby v rodných číslech. Ty mohly být způsobeny chybným přepisem nebo i chybou samotného pěstitele při vyplňování „Prohlášení“. Vzhledem k tomu, že zákon žalobci neumožňuje kontrolu správnosti údajů zapisovaných do „Prohlášení“, nelze mu tyto chyby přiřítat k tíži a vystavovat ho dvojím sankcím. Žalobce dále uvedl, že všechny v rozhodnutí uvedené případy byly kontrolovány pracovníky celnice na jednotlivých pálenicích při tzv. místním šetření a nebylo shledáno žádné pochybení. Pokud poté pracovníci celního úřadu použili jiné metody, než kterou má k dispozici obsluha pálenice, jsou rozhodnutí v rozporu se skutečnostmi zjištěnými při místním šetření a vychází ze zcela jiných podkladů, než které byly obstarány při místním šetření a nemohou sloužit jako podklad rozhodnutí. Žalobce dále nesouhlasí s názorem, že za správnost údajů v evidenci odpovídá provozovatel pěstitelské pálenice, neboť „Prohlášení“ vyplňuje žadatel o službu a pravdivost údajů stvrzuje svým podpisem. Provozovatel pěstitelské palírny není ze zákona o lihu oprávněn ke kontrole osobních údajů žadatelů o pálení, a tím ani ke kontrole zapisovaných údajů. Z předložených listinných důkazů je dle žalobce nepochybné, že ve všech případech vedl řádnou evidenci v souladu se zněním zákona. Dle žalobce tak povinnost doplatit zjištěný daňový rozdíl dopadá ekonomicky přímo na něho, přestože z jeho strany nedošlo k pochybení. Stát sice žalobci ukládá spotřební daň od pěstitele vybrat a odvést státu, nestanoví však již, jak má kontrolovat správnost údajů uvedených pěstitelem v příslušných prohlášeních. Žalobce je názoru, že je ze zákona povinen pouze daň od pěstitele vybrat a odevzdat státu, za správnost údajů v prohlášení však nemůže nést odpovědnost. Jak patrně z jednotlivých platebních výměrů, správce daně nejen že zjistil nesprávná rodná čísla, ale také rozdíly v množství vypáleného lihu. Nic mu tedy nebránilo, aby zjištěné rozdíly uplatnil přímo u těchto pěstitelů. S názorem žalovaného, že se jedná o pěstitelské riziko, žalobce nesouhlasí. Nesouhlasí rovněž se závěrem, že žalobce je výrobcem ve smyslu ustanovení § 4 odst.1 písm.a) zákona o spotřebních daních. Provozovatel pálenice není výrobcem lihu, ale je pouze živnostníkem, který poskytuje službu pálení dle ustanovení § 2 odst.1 písm.n) zákona o lihu. Není tedy osobou, která uvádí vybrané výrobky do volného oběhu. Závěrem žalobce uvedl, že ani z jednoho platebního výměru, který slouží jako podklad pro uplatnění úroku z prodlení, není zřejmé zákonné ustanovení, o které správce daně povinnost žalobce odvést u těch pěstitelů, kteří uvedou nesprávné údaje nebo si nechají vyrobit větší množství lihu než 30 l etanolu (§ 4 odst.6 zákona o lihu), daň odvést za ně, opírá a rovněž chybí řádné odůvodnění, proč číselné označení výrobku z lihu je zařazeno pod uvedené označení 220810. Žalobce veškerá svá tvrzení opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2009, č.j.: 7 Afs 95/2008-43, na něž zcela odkazuje. Žalobce proto navrhl soudu, aby žalobou napadená rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se k žalobním námitkám vyjádřil písemně tak, že ani jedna ze žalobních námitek nebyla předmětem odvolání žalobce a námitky uvedené žalobcem v odvolání nejsou oproti tomu uvedeny ve správní žalobě. Nebyly-li žalobní námitky předmětem odvolání, nemohl se jimi žalovaný zabývat, nicméně z opatrnosti dále uvedl, že poukaz na ustanovení § 17a odst.2 písm.a) o lihu je irelevantní, neboť v přezkoumávaných věcech nejde o řízení o deliktu, ale o řízení o předpisu penále za zaplacení spotřební daně z lihu po lhůtě splatnosti. K tvrzení, že jednotlivá rozhodnutí jsou v rozporu s výsledky místních šetření, žalovaný uvedl, že místní šetření je pouze jedním z důkazních prostředků. Dle žalovaného jsou údaje z centrálního registru obyvatel údaji, které mohou sloužit jako podklad pro rozhodnutí, a pokud rozhodnutí byla založena na uvedeném důkazu, jsou v souladu s právními předpisy. K námitce žalobce, že za správnost údajů v evidenci nemůže odpovídat provozovatel

pálenice, neboť není oprávněn ze zákona ke kontrole údajů uvedených žadatelem o službu, žalovaný poukázal na ustanovení § 31 odst.9 ZSDP a tudíž na skutečnost, že pokud žalobce vyrábí destilát pro pěstitele, je povinen prokázat, že osoba, pro kterou destilát vyrobil, je skutečně pěstitelem a že splňuje podmínky ustanovení § 4 odst.7 zákona o lihu. Zákon o lihu je postaven tak, že za správnost údajů v evidenci odpovídá provozovatel. Vztahy mezi pěstitelem a provozovatelem pěstitelské pálenice jsou založeny na svobodné vůli dvou subjektů, a pokud pěstitel uvede nesprávné údaje, nebo je neuvede vůbec, může provozovatel pálenice tuto službu odmítnout. Pokud si žalobce neověřoval správnost údajů uvedených pěstiteli do evidence, musí nést odpovědnost za nesprávnost takových údajů. K námitce žalobce, že není výrobcem lihu, ale je pouze živnostníkem poskytujícím službu, žalovaný uvedl, že v ustanovení § 2 odst.1 písm. n) zákona o lihu je výslovně stanoveno, že „pěstitelským pálením je výroba ovocných destilátů pro pěstitele“. Také ustanovení § 4 odst.5 a 6 zákona o lihu stanoví, že „pěstitelská pálenice vyrábí ovocný destilát výhradně pro pěstitele a ze surovin dodaných pěstitelem ...“ Rovněž z důvodové zprávy k zákonu o lihu je zřejmé, že v případě pěstitelského pálení se jedná o zvláštní kategorii výroby lihu. Žalobce tudíž je výrobcem ovocných destilátů pro pěstitele, který uvádí vybrané výrobky do volného oběhu a je plátcem spotřební daně z lihu. K námitce, že z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně není zřejmé zákonné ustanovení, o které správce daně opírá povinnost daňového subjektu odvést daň za pěstitele, kteří uvedli nesprávné údaje a rovněž neobsahují odůvodnění, proč je výrobek z lihu označen číslem 220810, žalovaný uvedl, že je nepatřičná, neboť otázka vyměření daně z lihu byla řešena správním orgánem 1. stupně již v řízeních o vyměření daně z lihu, která byla ukončena pravomocnými rozhodnutími. Tato pravomocná rozhodnutí nebyla předmětem přezkumu žalovaného v této věci, tím jsou pouze prvoinstanční rozhodnutí, jimiž bylo žalobci předepsáno penále z prodlení za pozdní úhradu spotřební daně po lhůtě splatnosti. K návrhu žalobce, aby soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2009, č.j.: 7 Afs 95/2008-43, žalovaný uvedl, že předmětné rozhodnutí na přezkoumávané případy nedopadá, neboť se vztahuje na případy, kdy si pěstitelé nechají vyrobit množství destilátu nad limit stanovený ustanovením § 4 odst.6 zákona o lihu. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl soudu, aby žalobu pro nedostatek důvodů zamítl.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst.1 zák.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst.1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s ustanovením § 75 odst.1 a odst.2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce na úvod žaloby uvedl, že proti platebním výměrům, jimiž byly doměřeny daňové nedoplatky, podal správní žaloby a těmito byl přiznán odkladný účinek. S ohledem na uvedené se žalobci jeví předepisování úroku z prodlení za pozdní úhrady doměřených nedoplatků jako šikana.

S touto námitkou nelze souhlasit.

Podle ustanovení § 58 zák.č.337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), je penále příslušenstvím daně, které sleduje osud daně.

Podle § 63 odst.1 ZSDP, daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Dle odst.2, věty první, penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Podle odst.4 téhož ustanovení pak penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že rozhodnutí, jímž se vyměřuje penále je deklaratorním rozhodnutím, jímž správní orgán pouze sděluje daňovému subjektu, že nastaly zákonné podmínky pro předepsání penále a sděluje mu jeho výši. Daňové penále není předmětem úvahy správního orgánu, zda předepsat či nikoliv, vzniká ze zákona a sleduje osud daně. Z toho pak dále vyplývá, že pokud by byl žalobce úspěšný a na základě jeho žalob by došlo ke zrušení rozhodnutí, zanikla by i povinnost žalobce hradit penále za pozdní úhradu doměřené daně, které ze zákona počalo narůstat ode dne splatnosti daně (obdobně viz. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8.7.2008, č.j.: 15 Ca 69/2008-17, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 17.1.2008, č.j.: 9 Afs 65/2007-54).

Všechny další námitky žalobce se týkaly samotné podstaty věci, tedy zákonnosti rozhodnutí, jímž byla žalobci předepsána k zaplacení spotřební daň z lihu. Rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit spotřební daň z lihu, na jejichž podkladě byly vydány platební výměry na penále z důvodu pozdní úhrady, byla již Krajským soudem v Brně přezkoumána a žaloby proti rozhodnutím ze dne 30.6.2008, č.j.: 3417-2/08-010100-21, ze dne 30.6.2008, č.j.: 3478-2/08-010100-21, ze dne 18.6.2008, č.j.: 3399-2/08-010100-21, ze dne 30.6.2008, č.j.: 3415-2/08-010100-21, ze dne 30.6.2008, č.j.: 3469-2/08-010100-21, ze dne 27.6.2008, č.j.: 3400-2/08-010100-21 a ze dne 30.6.2008, č.j.: 3479-2/08-010100-21, byly rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 8.6.2010, č.j.: 29 Ca 165/2008-90, zamítnuty. Rozsudek nabyt právní moci 16.6.2010.

Krajský soud v Brně považuje námitky směřující proti rozhodnutím, jímž mu byla předepsána spotřební daň z lihu za předmětná zdaňovací období za nerelevantní, nevztahující se k rozhodnutí o sdělení penále podle § 63 ZSDP, a proto je krajský soud nemohl samostatně přezkoumávat. V rámci přezkumu rozhodnutí, jímž bylo předepsáno penále za pozdní úhradu daně, by bylo možno zjišťovat, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost uhradit daň řádně sdělena, zda skutečně došlo k prodlení platební povinnosti a zda je penále správně počítáno (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2005, č.j.: 1 Afs 137/2004-64, www.nssoud.cz), tyto námitky však žalobce nevznesl.

S ohledem na výše uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému

v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel nebo jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst.2 a § 106 odst.2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 24.3.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu